

Aan een verkeersongeluk hield **Esther Vissers-de Graaff** (39) een whiplash over. Voor haar werk als kinderverpleegkundige werd ze daarna afgekeurd.

“Mijn kind! Dat was het eerste wat ik dacht toen ik tijdens mijn zwangerschapsverlof een aanrijding kreeg. Mijn negen weken oude jongetje zat naast me. Gelukkig kwam hij met de schrik vrij. Zelf hield ik er een whiplash aan over. Toen ik de arts vroeg hoe lang het zou gaan duren, antwoordde hij: ‘Dat kan variëren van zes weken tot levenslang.’ Ik werkte als kinderverpleegkundige in een ziekenhuis en drie maanden na mijn verlof zou ik beginnen aan een opleiding neonatologie voor de couveuseafdeling. Daar had ik veel zin in. Optimistisch belde ik mijn collega’s: ‘Jongens, over zes weken ben ik er weer!’ Dat is nooit gelukt. In het begin kon ik niet eens mijn kind verzorgen. Mijn moeder kwam om me te helpen. De klap was zo hard aangekomen dat ik al misselijk werd als de fysiotherapeut haar hand op mijn rug legde. Het herstel verliep tergend langzaam. Ik werd er somber van en slikte antidepressiva. Pas een jaar na het ongeluk was ik in staat te beginnen met de revalidatie. In het revalidatiecentrum hielpen ze me ook de antidepressiva af te bouwen. Aan het eind van de revalidatie was ik nog niet de oude, maar ik hoopte toch dat ik weer aan de slag kon. Het liep anders; ik werd afgekeurd en belandde in de WAO. Een ongelooflijke domper, want ik hield zielsveel van mijn vak.

We wilden graag een tweede kind en na raadpleging van de whiplashvereniging besloten we ervoor te gaan. Tijdens mijn tweede zwangerschap voelde ik me heerlijk. Ondanks mijn gevoelige nek had ik een gemakkelijke bevalling van mijn dochter. Na mijn kraamtijd ben ik weer gaan solliciteren. Van het UWV, de uitkeringsinstantie, mocht ik me daarbij niet beperken tot banen die met mijn vak te maken hadden. Ik reageerde dus op heel veel vacatures, maar ik ontving louter afwijzingen. Zoiets is funest voor je zelfbeeld. Ik dreigde de moed te verliezen, tot ik een vacature tegenkwam die me op het lijf geschreven leek. Brutaal reageerde ik met: ‘Wat u vraagt, heb ik te bieden.’ Nadat ik acht jaar uit de roulatie was geweest, bleek dit eindelijk een schot in de roos. Ik werk nu twee dagen per week als kinderverpleegkundige bij *De Schavuiten*, een specialistisch verpleegkundig dagverblijf in Almere. Met wat ergonomische aanpassingen, zoals een speciale bureaustoel, verstelbare commodes en hoge boxen, kan ik daar prima uit de voeten.”

Eindelijk weer leuk werk!

Het valt niet mee om weer een baan te vinden wanneer je een paar jaar uit de roulatie bent geweest. Dat kan funest zijn voor je gevoel van eigenwaarde. Des te groter de blijdschap als het dan tóch lukt om weer aan de slag te komen.

Twee jaar geleden had **Monique Spliet** (50) genoeg van alle veranderingen binnen het bedrijf waar ze werkte en belandde in de WW. Tot haar schrik lagen de banen niet voor het oprapen toen ze weer ging solliciteren.

“Ik werkte in een groothandel in de parfumbranche. Nadat het bedrijf werd overgenomen, kwam er meer druk op de ketel. Omzet maken was het enige waar het om draaide. Ik vond het steeds minder leuk worden. Toen het concern ook nog eens van Purmerend naar Rotterdam ging verhuizen, was het optelsommetje snel gemaakt. Ik heb een dochter van veertien en voor haar wilde ik ook nog wat tijd overhouden. Dagelijks heen en weer reizen zag ik niet zitten. Met als gevolg dat ik in juni 2008 in de WW belandde.

Ik had sinds mijn zestiende gewerkt en eerlijk gezegd wist ik niet eens goed meer hoe je een sollicitatiebrief schrijft. Zeker niet toen ik op internet vacaturesites bekeek en daar allemaal dure Engelse termen voor de verschillende functies aantrof. Daar ging ik me wel een beetje oud door voelen. In het verleden had ik eigenlijk nooit moeite hoeven doen om aan werk te komen. Nu moest ik ineens flink aan de bak. Hoewel ik er rekening mee had gehouden dat ik financieel misschien een stapje terug zou moeten doen, schrok ik toch van de salarissen die me werden geboden. Zo werd ik gebeld door een werkgever die me graag wilde hebben. Ik voelde me gevlaid en was hartstikke blij, tot ik het salaris hoorde. Ik zou nog minder gaan verdienen dan mijn WW-uitkering. Gelukkig hoefde ik daar niet op in te gaan. Na een klein half jaar kreeg ik via een uitzendbureau een tijdelijk contract bij het IT-bedrijf waar ik nu werk. Het liefst had ik meteen een vaste baan gehad, maar zo werkt het tegenwoordig niet meer. Overigens heb ik nu, anderhalf jaar later, wel een contract voor onbepaalde tijd. Ik heb het hier ontzettend naar mijn zin en doe heel ander werk dan voorheen. Ik mocht intern een mbo-opleiding voor personeelszaken doen. In januari heb ik daarvoor mijn diploma's gehaald. Nu ben ik dus medewerker personeelszaken. Er lopen hier 130 man personeel rond. Over het algemeen jonge mensen, maar voor mijn functie wilden ze graag iemand met meer ervaring. Niet dat ik de oudste ben hier - in de keuken werken een paar mensen van rond de 75! Zij verzorgen met veel enthousiasme de koffie en de broodjes. Dit is dus een fijn sociaal bedrijf. Er heerst een prettige sfeer en ik verdien zelfs nog meer dan vroeger.”

‘Voor mijn functie wilden ze juist gráág iemand met meer ervaring’

‘Mijn leerlingen nemen me over van alles en nog wat in vertrouwen’

Twee keer maakte **Monique Verhoeven (44)** een roofoverval mee bij de bank waar ze werkte. Toen was voor haar de maat vol.

“Ik was filiaalmanager. Die functie vervulde ik met veel plezier tot ik op mijn werk binnen anderhalf jaar twee keer met een roofoverval werd geconfronteerd. De laatste keer was een week voor mijn huwelijk. Plotseling keek ik in de loop van een wapen. Het is met me gedaan, ging door me heen. Op dat moment flitste mijn hele leven aan me voorbij. Een traumatische gewaarwording. Tegenwoordig krijg je na zo’n schokkende ervaring nazorg, maar in 1991 stond dat nog allemaal in de kinderschoenen. De ouders zijn gepakt, daar was ik blij om. Ik heb van mijn trouwdag en de huwelijksreis genoten, maar toen ik weer aan het werk ging, merkte ik dat er iets in me was veranderd. Angst en achterdocht bleven me achtervolgen. Uiteindelijk heb ik overplaatsing gevraagd en nadat ik moeder was geworden, ben ik parttime gaan werken. Ik maakte lange dagen waardoor ik vaak op hete kolen zat of ik nog op tijd op de crèche zou zijn. De stress die dat opleverde, mondde ten slotte uit in een forse burn-out. Behalve doodmoe was ik ook bang. Ik had paniekaanvallen en durfde geen moment meer alleen te zijn. Kennelijk had ik de bedreigingen van jaren daarvoor toch nog niet goed verwerkt. Nadat ik een half jaar thuis was geweest, ging ik weer aan het werk. Ondertussen was door een reorganisatie de werkdruk nog groter dan daarvoor. Dat leidde er uiteindelijk toe dat ik er schoorvoetend mee akkoord ging dat mijn arbeidsovereenkomst werd ontbonden.

Toen was de grote vraag: wat nu? In mijn jeugd wilde ik graag schooljuf worden en ook nu kwam het onderwijs als optie bij me op. Prompt ben ik de deeltijdopleiding van de pabo gaan doen. Al op mijn eerste stagedag wist ik: dit is helemaal leuk! Ik werk nu drie jaar als parttime onderwijzeres en ik vind het heerlijk. Kinderen zijn puur en eerlijk. Mijn leerlingen komen vaak enthousiast naar me toe en nemen me over van alles en nog wat in vertrouwen. Die ommezwaai van commercieel naar veel meer mensgericht werk vind ik een verademing. In vergelijking met mijn salaris bij de bank heb ik financieel een behoorlijke stap terug moeten doen. Daar staat tegenover dat ik tegelijk met mijn eigen twee kinderen vakantie heb. Maar het allerbelangrijkste: in dit werk ligt echt mijn hart.”

‘Als een kind zo blij was ik toen ik deze baan kreeg’

Op oudere werknemers zitten de meeste bedrijven niet te wachten, merkte **Katja van Rossum (60)** toen ze als 55-plusser haar baan kwijtraakte.

“Een reorganisatie bij het bouwbedrijf waar ik als secretaresse werkte, had tot gevolg dat ik boventallig werd. Na tien jaar trouwe dienst stond ik op straat. Dat was niet leuk, maar ik verwachtte weer snel een andere baan te vinden. Tenslotte had ik veertig jaar werkervaring. Ik ben direct gaan solliciteren, soms stuurde ik wel tien brieven per week. Maar ik kreeg de ene afwijzing na de andere. Als ik per mail reageerde, kreeg ik vaak al heel snel een mailtje terug. Meestal met de tekst: ‘Helaas, u bent niet uitgekozen voor een gesprek want uw cv sluit niet aan op wat we zoeken.’ Wat dan echt grote onzin was, omdat ze precies vroegen wat ik te bieden had. Vrijwel niemand die het hardop durfde te zeggen, maar het was pure leeftijdsdiscriminatie. Ik zat inmiddels ook in een netwerk-groep van het UWV met mensen die in hetzelfde schuitje zaten. Een van hen was jarenlang hoofd personeelszaken geweest. Zij zei: ‘Katja, je hebt gelijk. Ik heb me daar zelf ook schuldig aan gemaakt, want bij sollicitatiebrieven keek ik naar de leeftijd en boven een bepaalde leeftijd gooide ik die brieven ongelezen opzij.’ Ik ben bijna drie jaar uit de roulatie geweest. Wanneer je, zoals ik, altijd gewend bent geweest zelf een inkomen te hebben, krijg je een enorme knauw als je zo lang aan de kant staat. Ik voelde me in een hoek getrapt en werd er depri van. In die tijd is ook mijn moeder overleden en mijn beide dochters wonen in het buitenland. Vrolijke afleiding had ik weinig, ik moest er echt voor uitkijken om niet in een negatieve spiraal te belanden. Het kostte me steeds meer moeite om weer achter mijn computer te gaan zitten om banen te zoeken. Soms moest ik mezelf echt toespreken: ‘Kom op, Katja, raap jezelf bij elkaar en ga wat doen!’ Toen ik ‘55 plus’ googelde, vond ik arbeids-intermediair *Oudstanding*. Zij maken zich sterk voor mensen tussen de 45 en 75. Ik kwam daar geregeld op gesprek. Op een gegeven moment kwam bij *Oudstanding* zelf een baan vrij als administratief medewerkster. Sinds maart houd ik daar de dossiers van de kandidaten up-to-date. Toen ik deze baan kreeg, heb ik er samen met mijn man een borrel op gedronken om het te vieren. Ik was als een kind zo blij!”